

[Arne Melchior]

ikke var nogen i fjor, da man dannede den regering, der kunne drømme om, at oliepriserne ikke skulle stige markant i 1979. De havde været i betydelig ro i 1978, man kunne vel ikke forvente – man har jo hørt om OPEC nu i nogle år – at denne organisation og disse stater skulle sidde og se på en rivende inflation i verdens lande og hos de producenter, olielandene selv skal importere fra, og så selv sidde med en fastlåst oliepris. Ergo må det være indgået i alle forberedelser, i alle prognoser og løfter, at noget sådant ville ske.

Så vender jeg mig til spørgsmålet om firkløverprogrammet. To af mine forgængere heroppe har sagt meget om det, men jeg vil gerne tilføje et par ting.

Hvad er det nu for en forherligelse af programlægningen? En klog mand har sagt – jeg tror også, han var franskmænd: programmet er intet, programlægningen er alt. Gik socialdemokratiet ikke sidste gang til valg på, at der skulle bygges en Storebæltsbro? Jo, de gjorde. Lod man ikke sin egen trafikminister gå planken ud i kamp for denne Storebæltsbro, og droppede man den så ikke ude på det dybe vand, lige da det var politisk opportunt? Har vælgerne så haft nogen anvisning ved, at man i sit program og på sine valgplakater og valgmøder har sagt: vi vil bygge en bro? Havde man sagt til vælgerne forud for sidste valg, at man ville danne en regering med et liberalt parti? Nej, men man gjorde det alligevel. Hvorfor vil I have, at vi skal pakke os ind i stramme programmer, når de, I selv lægger, ikke bliver holdt? Og hvor er socialdemokratiets valgprogram?

Statsministeren sagde, at vi skulle i dag diskutere hans åbningstale fra i tirsdags. Ja men der var jo ikke meget i den, der var ikke noget valgprogram. Der var tale om en flerstrengt økonomisk politik og en bred vifte af muligheder, men vi har hverken fra hr. Hjortnæs eller fra statsministeren i dag hørt, hvad socialdemokratiets program er. Jeg garanterer for, at vore valgplakater, vore valgtaler, plakater og annoncer vil være lige så oplysende om vor politik som socialdemokratiets plakater og annoncer vil være om socialdemokratiets politik. Så siger man på den ene side til os, at vi ikke må danne blok, og at vi ikke skal låse os for meget fast, men samtidig forlanger man, at vi på alle områder skal sige nøjagtigt, hvad vi vil gøre. Ja

men jo mere vi siger om det, jo mere fastlåste er vi jo. Og statsministeren er jo ikke, som da statsminister Poul Hartling udskrev valg i 1974, gået til valg på den nødvendige politik. Da forelå der fra den daværende statsminister og regering et krav om, at sådan og sådan skulle der gøres, og så væltede han sig selv, før han kom i mindretal. Den nuværende regering har også opløst sig selv, den er ikke kommet i mindretal i folkettingen, men hvis vi skylder noget, da skylder regeringen i lige så høj grad – i hvert fald gør socialdemokratiet – at sige, hvad det er, der skal gøres.

Statsministeren sagde videre, at de fire partier har valgt at placere sig til højre. Også det har statsministeren allerede fået et svar på. Jeg vil gerne sige, at statsministeren erklærede i sin første periode, at socialdemokratiet ligger til venstre for midten. Med nogen bekymring observerede jeg i forrige uge – tror jeg det var – at statsministeren nu efter flere års tavshed om dette gentog denne udtalelse. Når man selv ligger til venstre for midten, så ligger midten altså til højre for én, det er klart. Derfor er det statsministeren, der har flyttet sig, efter at han nu i nogle år har søgt at føre midterpolitik og fået betydelig støtte til det fra adskillige af firkløverpartierne. Det vil han indrømme og vedkende sig. Ét dannede han regering med, og de andre har han indgået diverse forlig med, så når vi står til højre for statsministeren, er det, fordi han på ny har flyttet sig til venstre.

Og så til slut om hr. Hjortnæs' forvirring: den skal nok gå over i historien. Det er jo forvirrende at sidde og høre på talere. Det var meget lettere, hvis man kunne nøjes med selv at tale og de andre tav stille, så var der ikke noget at blive forvirret over. Og at hr. Hjortnæs blev forvirret, skal jeg love for. Han sagde minsandten, at hr. Arne Melchior havde sagt, at han ville forhandle med hr. Glistrup. Det er det modsatte af sandt, så har jeg vist sagt det pænt. Jeg kan citere mig selv fra det ufuldstændige referat – det har jeg lov til – og jeg har om samarbejdet med hr. Glistrup sagt nøjagtigt følgende ord:

»Vi er enige med ham« – nemlig hr. Hjortnæs – »i, at der heller ikke kan regeres med hr. Glistrup, og vor påstand om, at det kan der ikke, er lige så troværdig som hr. Hjortnæs' og statsministerens påstand om, at